

Xicu: «A Catalunya falta penya que digui les veritats i que parli del seu dolor de manera honesta»

Parlem amb el cantant i productor de Castellbisbal del nou disc 'Sacrificis'

Xicu | Michal Novak

Va néixer al municipi vallesà de Castellbisbal i ara viu a Barcelona, on es dedica de ple a la música. Es va a donar a conèixer com a bateria i productor de Ginestà, però Cesc Valverde ?Xicu' és un artista polifacètic i des del 2021 conrea el seu propi projecte de pop d'autor fosc i electrònic farcit de lletres melancòliques. El seu quart treball en solitari, *Sacrificis* (Delirics, 2024), és d'una honestedat esfereïdora, i abasta un ampli ventall estilístic i la col·laboració de **Ven'nus**, **Triquell**, **Maria Hein**, **Socunbohemio** i **Souto**.

Quins són els sacrificis del teu quart disc?

He estat bloquejat artísticament durant molt de temps abans de poder gravar el nou disc. Tot i que l'any passat vaig treure *22* (Delirics, 2023) i que un any no sembla tant de temps, m'ha costat molt superar-ho perquè sempre estic fent música. En aquest període he produït altres discos, com el de **Flashy Ice Cream**, que vam gravar a l'Argentina, però no em sortien cançons meves. Vaig estar molt deprimat, perquè sense música no soc res. L'estiu passat va ser molt dur. Vaig tancar-me amb diversos col·legues en una casa a la muntanya per fer el nou disc, però no em sortia res.

I què va canviar perquè finalment sortís el disc?

Quan vaig tornar de l'Argentina vaig poder viure moltes històries, algunes de caire amorós. I a poc a poc em vaig anar desbloquejant. De cop em va venir una frase, sense buscar-la, que englobava un sentiment molt pur que tenia a dins i que em va encaixar perfectament amb una base musical que tenia feta de feia temps. A més, quan anava amb bicicleta amb la meva parella havíem d'aturar-nos perquè em venia una frase al cap amb una melodia. El disc em va anar sortint tot sol. De fet, penso que aquest disc l'han anat fent els senyals.

El teu primer disc, 'Sol' (Satélite K, 2021), parla d'una ruptura. El següent, 'Blau' (Satélite K, 2022), és més fosc i trist. I el darrer, '22', vas dir que era directament negre. De quin color és 'Sacrificis'?

Sacrificis és blanc i podria ser el cel. D'entrada el concepte sona dur, però el mateix terme ja indica que et porta a un lloc millor. Un sacrifici representa dolor, però quan el superes també té recompensa, que és un tresor preciós. Tota la foscor que he arrossegat és un sacrifici, però en aquest àlbum he vist la llum. Té molts moments brillants i explica històries molt boniques. I també hi ha coses dures, perquè per veure la llum has d'estar primer en un lloc fosc.

L'àlbum comença ja amb una història dura sobre la malaltia d'un amic proper a la cançó "Pausa".

Aquest any, un amic del poble ha tingut càncer. Jo era a Barcelona quan vaig rebre el seu missatge, i em va impactar molt. Em vaig adonar que m'havia distanciat molt de Castellbisbal per perseguir el meu somni, la música. Em vaig veure vivint a Barcelona, connectat tot el dia amb la gent de la indústria musical, mentre els meus amics de sempre, que són gent meravellosa i que estimo molt, s'han quedat allà. Ha estat un any molt dur per tot plegat, però escriure aquesta cançó m'ha fet sentir més a prop de la colla i l'he tornat a valorar.

A la lletra no només parles del valor dels amics, també fas una crítica a l'ambient de l'escena musical.

Darrerament, he compartit molts espais d'?'artisteig', sobretot com a músic de **Ginestà**, i moltes vegades hi noto un punt de fredor i de superficialitat. La malaltia del meu col·lega em va fer plantejar-me de qui m'estava rodejant, perquè la majoria no eren connexions reals i feia temps que no em sentia jo mateix. Hi ha gent que m'inspira molt, però tenia un amic malalt i no era allà amb ell, sinó que estava amb els ?guais del pati'... Són gent que, si es posés malalta, no em faria tant de mal. No vull criticar ningú en concret, perquè tinc molts amics a l'escena a qui m'estimo moltíssim, com **Triquell, Ven'nus, Galgo Lento, Socunbohémio, Xavi Souto, Maria Hein...**

Com és habitual a les teves cançons, l'amor i el desamor també són temes centrals a 'Sacrificis'?

Sí, perquè durant aquest temps he viscut ruptures, he tornat amb l'exparella, hi he conviscut, he enyorat molt i he conegut gent nova... Tot plegat m'ha permès escriure. "Sempre et busco" parla literalment del final de la història amb la meva parella, i com la trobava a faltar i la buscava a tot arreu. La cançó em va remetre a Artur Viñas ?**Socunbohémio**' i per això li vaig proposar de cantar-la.

La cançó que dona nom al disc, "Sacrificis", és la més dura de tot el repertori, parla dels abusos d'un pare maltractador.

És una cançó molt personal, per a la qual em va inspirar molt la pel·lícula *El bola* (Acheró Mañas, 2000). Vaig decidir publicar-la i que fos el títol perquè m'ho va dictar l'instint. M'agrada fer música sincera i escriure de la manera més crua i real possible, però alhora amb una base despreocupada, perquè si a algú li ha passat mai alguna cosa així el pugui ajudar o inspirar.

"Dol, or", amb Ven'nus, és també prou dura. Segueix l'estela del patiment i explora els traumes infantils?

Aquests conceptes formen part la meua música, perquè ja hi ha molta gent a l'altre extrem. La

fosc m'inspira i em fa escriure cançons, perquè la música em cura. El títol expressa aquesta mateixa idea ?el va proposar la Valèria? i m'agrada perquè parteix del ?dolor' i el converteix en les dues fases que són el dol i el que queda després, l'or, el premi... Es basa en la mateixa idea de *Sacrificis*.

La majoria de lletres són directes i literals, però, en canvi, "No és real si no fa mal" ?que cantes amb Maria Hein? és la més poètica i metafòrica. Per què?

Maria Hein és una de les meves cantants preferides i quan toca el piano... em moro. Des del principi vaig pensar en ella per cantar-la i de seguida em va dir que sí, així que vaig escriure la lletra pensant en la manera com la interpretaria. Mirada amb perspectiva no m'agrada especialment la lletra. De fet, amb en **Souto** sempre riem perquè hi ha un moment en què diu ?havia pensat d'agrair-li', una frase que ens recorda molt **Guillem Gisbert!** [Riu] Però quan canta la **Maria**, de cop ja no fa tanta gràcia. Potser la frase hauria de dir ?no és real si no em pot ferir', perquè quan algú em pot ferir és quan val la pena. Jo he patit molt per amor i després d'un temps, quan el mal se'n va, el que em queda en el record és pensar que aquella sensació era real, és el que millor em consola.

TRALLA I DISTORSIÓ

El disc acaba amb "Gràcies al sacrifici", que recull els dolors dels quals has anat parlant al llarg del repertori.

És el meu tema preferit i, a més, hi participa **Xavi Souto**, que és la persona amb qui he estat el darrer any fent música a full. Volia que fos una cançó de celebració un cop explicada tota la meva merda. Diu que gràcies al sacrifici puc cantar content. La cançó és pura tralla i té molta distorsió, perquè després de tot el que he passat, ara puc celebrar qui soc, d'on vinc i que me n'he sortit.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=oOX7-iJcgz0>

A qui agraeixes el patiment i el ?sacrifici' que has hagut de fer?

És un agraïment a la meva pròpia història. Potser encara no m'hi he reconciliat del tot en el vessant personal, però en l'àmbit musical estic molt content de la vida que he tingut, perquè gràcies al dolor he arribat a la música.

Creus que la música surt necessàriament del dolor?

A mi sempre m'han inculcat que la música surt del patiment, i per a mi és un mantra. Un dels problemes que hi ha a l'escena musical catalana és que no hi ha patiment, perquè ningú ha patit. Està de moda un tipus de música urbana que realment no ho és, perquè la música urbana real és al carrer. La música urbana catalana són el flamenc i la rumba, on hi ha molta pena i dolor. El dolor és el que ens fa avançar i ens permet crear coses reals. Un videoclip xulo i una tornadeta enganxosa no podrà competir mai contra la puta realitat. I jo he volgut apostar per aquesta segona idea.

En aquest discurs hi ha la voluntat de romantitzar el dolor?

Jo no romantitzo el dolor, romantitzo el meu dolor. És meu i en puc fer el que vulgui. L'alegria que canten tants artistes sobre anar a la platja, emborratjar-se o banyar-se a la piscina amb qui els agrada... és un privilegi. És una alegria que no és real en el meu cas. Tothom escriu lletres estiuenques, i es donen cops de colze per veure qui fa la millor ?cançó de l'estiu'. Però què passa amb l'estiu? L'hivern també és guapo! Ningú parla de temes seriosos? No hi ha patiment? Bé, suposo que no gaire, perquè va lligat als diners que tens a la butxaca.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=h2vwl2563K0>

Creus que l'escena musical catalana pateix de cert elitisme?

Aquest any m'he adonat que a l'escena catalana estem rodejats de pijos. Estic intentant reconciliar-m'hi i no odiar-los tant, perquè si no al final em sento com l'únic amargat quan estem junts. Em costa molt encaixar-hi, perquè vinc d'una casa humil i intento explicar els meus dolors... I, mentrestant, a ells els paguen els discos els papis i canten sobre coses banals que no

inspiren ningú. Hi haurà molta gent que els copiarà i surten grups que són la còpia de la còpia de la còpia, però no són un referent real, senzillament voler ser com ells per tenir les mateixes reproduccions i tocar molt a tot arreu.

T'agradaria sentir més cançons sobre dolors reals?

Els joves patim molt. Jo he conviscut en la infància i adolescència amb persones que han patit molt, i per això em pregunto on és la música per a ells? El nostre deure és parlar d'aquests temes perquè no se sentin sols. Jo he escoltat molt Oques Grasses i agraeixo que hagin existit perquè m'han acompanyat en èpoques xungues... Però, ara, em fa la sensació que es fa massa brossa industrial i que es creen còpies d'NPCs [sigles de 'Non Playable Character'] que omplen els festivals. A Catalunya falta penya que digui les veritats i que parli del seu dolor de manera honesta i sense cap mena de vergonya.

Per acabar, seran més orgànics els directes del disc?

Actuaré amb un DJ i una guitarrista. Abans no cantava gens als directes, i ara ho vull fer més. La intenció és que sigui un xou, que continuï sent igual de tenebrós, però que pugui arribar a més gent, perquè faig un espectacle diferent i tinc la sensació que no l'ha vist tothom que l'hauria de veure. La presentació serà el 16 de gener a la sala La Nau de Barcelona, amb **Xavi Souto** de teloner. Serà una nit increïble. Hi haurà estona per plorar, però també volem fer ballar i cridar, perquè el concert sigui un fiestón.

Podràs trobar la revista completa al número de setembre de la revista Enderrock.